

Első konfliktushelyzet bemutatása intézményemben

Eset

Nevelés nélküli munkanap keretein belül, egy online továbbképzést követően, rövid beszélgetésre ültünk össze kollégáimmal. Kérdést tettem fel, mely arra vonatkozott, hogy mikor fogunk értekezleteket, megbeszéléseket tartani. Az óvodapedagógusok sorban elmondták a véleményüket, melyben a korábbi szokásokra hivatkozva az fogalmazódott meg, hogy arra nincs szükség, eddig is tudták a dolgukat. Ha szeretnék valamit elmondani, azt az udvaron, a levegőzés ideje alatt tegyem meg, ahogy a korábbi vezető is ezt tette. Az is elhangzott, hogy az értekező csak az információ elcsúszásához vezet, mivel mindkét kolléga egyszerre nem tud jelen lenni, mert egyiküknek a gyermekek között kell lennie. A beszélgetés idő hiányában megszakadt, a vonat indulásra, a késői órára hivatkozva a kollégák hazamentek.

Konfliktus

A konfliktus köztem és az óvodapedagógusok között alakult ki. Ennek az alapja az volt, hogy a több éve az óvodában dolgozó kollégák a korábbi gyakorlatot akarták követni és úgy érezték, hogy a véleményüket, tapasztalatukat mint vezető, nem fogadom el. Mint vezető én úgy éreztem, hogy az intézmény belső kommunikációjának, az információ átadásnak az alapja a nyugodt körülmények közötti megbeszélés megtartása és a kapcsolódó észrevételek meghallgatása, arra való reagálás és ha szükséges, további megbeszélés és egyeztetés kezdeményezése. Az értő figyelem megléte egy udvaron játszó gyermekközösségben megkérdőjelezhető. A gyermekek biztonsága is veszélybe kerülhet.

A helyzetet tovább bonyolította az a vélemény, hogy mindkét óvónő jelenléte szükséges a megbeszélésen. Ha ezt figyelembe veszem, akkor a dajkák bevonására, a munkájuk átszervezésére is szükség van.

A konfliktus kezelése és megoldása

A konfliktus egyre inkább zavarta a közösségünkön belüli együttműködést, tudtam hogy azonnali megoldásra van szükség.

1. A helyzet feltárása, egyéni beszélgetések

Nem hagytam súlyosbodni a kialakult helyzetet: egyéni beszélgetésre hívtam be egy olyan kollégát, aki az óvoda dolgozója már tizennégy éve. Meghallgattam véleményét, és kértem, hogy beszéljünk az információk átadásának korábbi módjairól és a tapasztalatairól. Elmondta, hogy sokszor a szülőktől értesültek a vezető döntéseiről, az intézményt érintő változásokról, eseményekről. Miután meghallgattam, elmondtam én is a véleményemet. Azt is elmondtam, hogy miért nem tartom helyesnek az udvaron tartott gyors „értekeleteket”, és mi a korábbi tapasztalatom azokban az óvodákban ahol dolgoztam.

2. Közös beszélgetés

Miután meghallgattuk egymás véleményét, összehívtam a nevelőtestületet, ahol további vélemények megvitatására adtam lehetőséget, hogy a problémát tisztázzuk. Az volt a célom, hogy oldjam a feszültséget és a megoldást együtt találjuk meg, amit aztán mindenki elfogad. Tudtam, hogy értekezletre, megbeszélésekre heti rendszerességgel szükség van: különösen egy olyan nevelési évben, amiben új Teljesítmény értékelés került bevezetésre, új informatikai rendszert használunk a dokumentációhoz, nincsenek munkaközösségek és van egy új vezető egy szervezet élén. A döntésemhez nem férhetett kétség. A törekvésem azonban az volt, hogy ezt közösen lássák be, és fogadják el. A megoldásra tegyenek javaslatot.

3. Közös célok meghatározása és kompromisszumok keresése

A közös megbeszélésen rávilágítottam arra, hogy ahhoz, hogy jól működő szervezet legyünk, pontos és teljes információt kell kapniuk az óvodát érintő fontos kérdésekben, események kapcsán. De az őket érintő munkahelyi tudnivalókat is ezeken az alkalmakon osztom meg velük. Az egyáltalán vagy részben átadott információk elszigeteltséget teremtenek, elindulnak a pletykák. A kompromisszum arra irányult, hogy mikor és milyen gyakorisággal tartsuk ezeket, illetve milyen esetekben lehet hiányozni az értekezletekről.

4. Értekezletek megvalósítása

Miután a pedagógiai munkát is elkezdte érinteni az információk átadásának hiánya, ami megmutatkozott például a TÉR céljainak meghatározásánál, vagy az oviKréta használatánál,

elfogadták a döntésemet és közösen jelöltük meg a szerdai napot az értekezlet időpontjára. Meghatároztuk, hogy a megbeszéléseket pihenő időben tartjuk 13.00-tól 14.30-ig, szükség szerint. Egy óvodapedagógus fog résztvenni ezeken az alkalmakon, és ha szükséges, dajka lesz a csoportban, aki a gyermekek felügyeletét ellátja.

A nevelőtestület végül elfogadta az értekezletek létjogosultságát, szerepét és jelentőségét.

5. Konfliktus tanulságai

A konfliktus megoldása azt mutatta, hogy a közös célok meghatározása, a nyílt párbeszéd kulcsfontosságú egy probléma megoldása során. Tanulságos számomra, hogy mennyire fontos a tisztelet és az együttműködés, miközben egy probléma megoldása során kiderül mennyire máshogy gondolkodunk, mennyire más az előzetes tudásunk egy szervezet jó működésével kapcsolatosan.

Második konfliktushelyzet bemutatása intézményemben

Bevezető

Szaktanácsadó segítségét kértem mint megbízott, új vezető az intézmény dokumentációjának felülvizsgálatához, a tanügyigazgatási feladatok rendszerezéséhez. A személyes találkozó alkalmával néhány szervezetfejlesztő, közösség állapot felmérő módszer megbeszélésére került sor. Átbeszéltük, hogy az óvodai napirenden változtatni kell a reggeli időpontját, mert az ebben a formában nem optimális, a nevelő-oktató munkát nem támogatja megfelelően.

Eset

Nevelőtestületi értekezletet tartottam, amin elmondtam a szaktanácsadó észrevételét, mely szerint a napirendünkben szereplő reggeli idején változtatni kell. A Pedagógiai Programunkban szereplő napirendünk szerint a reggeli kilenc órától fél tízig tart. Fél tízkor indulunk az udvarra, vagy egy sétára, ami azt jelenti, hogy a gyerekeknek a tevékenységekben megvalósuló fejlesztésére, egyéni és mikrocsoportos tevékenységekre nem jut elég idő. Kollégáim elmondták, hogy az óvodai gyakorlat szerint tíz éve ebben az időben reggeliznek a gyerekek. Ez egy jól kialakult szokás, megfelel a szülőknek és az óvodapedagógusoknak egyaránt. Az udvarra a gyerekekkel tizenegykor indulnak, így jut idő mindenre. Véleményük szerint nem kell

annyira ragaszkodni mindenhez, ami le van írva. A feszültség érezhető volt. Az értekezlet zárásaként megkértem mindenkit, hogy gondolják át a hallottakat, olvassák újra el a Pedagógiai Program Napirendjét. Fogadják el, hogy a reggeli a jövőhéttől nyolc órától kilenc óráig fog tartani.

Konfliktus

A konfliktus akkor vált nyilvánvalóvá, amikor a változást a dadus nének is elmondtam. A konfliktus köztem és az óvodapedagógusok között alakult ki. Ennek alapja, a korábbiakban elemzett konfliktushelyzethez hasonlóan az volt, hogy a több éve az óvodában dolgozó kollégák a jól megszokott gyakorlatot akarták követni. Úgy érezték, hogy a véleményüket, tapasztalatukat mint vezető, nem fogadom el. Mivel a délelőtti munkám során óvónői feladatot látok el, az én tapasztalatom az volt, hogy idő hiányában a nevelő, fejlesztő pedagógiai munkámat nem tudom olyan pontosan elvégezni, mint korábbi munkahelyemen. A kollégáim meg akartak győzni arról, hogy a változás nem szükséges. Magam pedig ragaszkodtam a szaktanácsadó véleményéhez, a változtatás bevezetéséhez.

A konfliktus kezelése és megoldása

A reggeli idejének megváltozásáról tájékoztattam a szülőket. Bevezetésre került a 8.00-tól 9.00-ig tartó folyamatos reggeli. Az óvónők azonban nem tartották be az utasítást. Ami egyik dadus néni kérdéséből derült ki, mert megkérdezte, hogy minden csoportra vonatkozik-e az új szabály.

1. A helyzet feltárása, egyéni beszélgetések

Egyéni beszélgetésre hívtam be kollégámat, aki legrégebben dolgozik az intézményben. Megkérdeztem, hogy miért nem tartják be a szabályt? Azt mondta, hogy azért nem, mert a gyerekek nem esznek, kilenc után kezdenek éhesek lenni. Így az étel nagyrésze megy a moslékba. A gyerekek alig várják a gyümölcsöt tíz órakor mert addigra éhesek, az meg nem elég arra, hogy jóllakjanak. Meghallgatta, hogy mi az én reggelivel kapcsolatos tapasztalatom csoportomban: nálunk sokan leülnek az asztalhoz, mondtam, és ha kedvükre való az étel mindet megeszik, ha nem, akkor legalább a felét. Megkértem, hogy próbálja asztalhoz invitálni a gyerekeket ő is. Elmondtam, hogy a reggeli ideje megváltozott, így a csoportból ki kell vinni a maradékot kilenc órakor. Távozásakor láttam, hogy véleményéhez ragaszkodik, de a szabályt be fogja tartani.

2. Közös beszélgetések és tapasztalatgyűjtés a csoportokban

Összehívtam a pedagógusokat egy rendkívüli megbeszélésre, mindenki elmondhatta mit gondol a nyolc órától kilenc óráig tartó folyamatos reggeliről. Az óvónők véleménye egybehangzóan az volt, hogy vissza kell állítani a régi rendszert, mert a gyerekek még nem éhesek nyolc és kilenc óra között, tíz órakor azonban alig várják a gyümölcsöt, mert a reggelit nem ették meg. Bementem a csoportokba reggeli idején és megfigyeltem az étkezés rendjét. Az ott tapasztaltakra hivatkozva, mint megoldást javasoltam, hogy hívják a gyermekeket az asztalhoz akkor, amikor ők is leülnek reggelizni, mert mintánkat a gyermekek szívesen követik, illetve szívesebben esznek az óvó nénivel, vagy kis barátjukkal, mint egyedül.

3. Dadus nénik meghallgatása

A dadus nénik véleménye szerint van olyan gyermek aki korán érkezik, jó étvággal eszik, van olyan aki a felét az ételnek kérésre megeszi, s van néhány, aki otthon már együtt reggelizett szüleivel, így néhány falatnál nem kíván több ételt sem nyolckor, sem kilenckor. Később azonban jóízűen eszik a gyümölcsből. Mivel ők rugalmasabban, nyugodtabban kezelték a változást, megkértem őket, hogy invitálják ők is a gyerekeket asztalhoz, segítsenek a reggeliztetésnél az óvónőknek.

4. Közös célok meghatározása

Az értekezleten ismét téma volt a reggeli kérdése. A kérdést most a pedagógiai munkánk felől közelítettem meg. Megkérdeztem, hogy ki hogyan tervezi a délelőtti tevékenységeket, hogyan valósul meg a differenciálás, a kiemelt figyelmet igénylő gyermekek fejlesztése. Elmondták, hogy a gyerekeket eddig reggeli után, tíz órakor leültették és beszélgetőkörből indítva a tevékenységet megtartották a foglalkozást. Elmondtam, hogy én hogyan valósítok meg egy délelőttöt, hogyan tervezem a csoportomba járó lemaradó gyerekek felzárkóztatását és milyen módszereket alkalmazok. Egyetértettünk abban, hogy közös célunk a tevékenységeken keresztül megvalósuló kompetenciafejlesztés és ki kell használni a délelőtt erre alkalmas minden pedagógiai helyzetét a szabad játék megtartásával. Ehhez biztosítsunk megfelelő időt a napirendben. Ezt szolgálja a korábban kezdődő, korábban befejeződő reggeli. Célunk a gyermekek egészségének védelme. Ha a reggeli háromnegyed

tízkor fejeződik be, akkor nem tudunk kiérni az udvarra fél tizenegyre, a szabad levegőn töltött idő lerövidül, ami nem szolgálja a gyermekek érdekeit.

5. Megállapodás, megvalósulás

Mindenki elfogadta, hogy a reggeli ideje a napirendben megváltozott. Megállapodtunk abban, hogy mindenkire nézve kötelező ennek betartása. Pedagógusként próbáljunk módszert találni arra, hogy a gyerekek, ha otthon nem ettek, itt az óvodában leüljenek legalább egy félszelet kenyeret megenni. A szülőnek el kell mondani, hogy a nagycsoportosoknak nyolcra kell beérni az óvodába, a kisebbeknek fél kilencig meg kell érkezniük. (SZMSZ)

6. Konfliktus tanulságai

A konfliktus azt mutatta számomra, hogy tapasztalt pedagógusok között is alakulnak ki nézeteltérések különösen akkor, ha a jól megszokott rutinból ki akarunk mozdítani valakit. Nehezen fogadunk el újításokat, nehezen változik a szemléletünk. A tanulság az, hogy a konfliktusok kezelése során nagyon fontos, hogy az egy közösségben dolgozó pedagógusok képesek legyenek rugalmasan alkalmazkodni olyan változtatásokhoz, amik a gyermek érdekében történnek.